

Хазманаевъ, подпоручикъ Бандевъ, поручикъ Людскановъ, поручикъ Димитровъ и поручикътъ отъ 24. п. полкъ Пенковъ Господинъ.

3-а и 4-а дружини оставиха 40 убити и 100 ранени.

Голѣмиятъ бой за овладяване на най-важната позиция на сѣрбитѣ, който решаваше сждбата на този участъкъ, се увѣнча съ успѣхъ. Войниците и офицеритѣ се радваха като деца следъ страшнитѣ часове. Очитѣ на всички сияеха отъ радостъ, защото първиятъ ударъ бѣше сполучливъ.

Предъ погледитѣ на победителитѣ се чертаеха най-хубавитѣ картини на мирния животъ. Боятъ бѣше забравенъ тутакси. Тия хора като да бѣха водили отъ памтивѣка война—тъй бързо изчезваше отъ тѣхнитѣ лица строгиятъ отенъкъ на близката смъртъ!

Войниците си разпряха какъ си набавили платнища, кой си намѣрилъ обуца или ножъ за пушката и най-безгрижно, каточели нищо не е било, си подхвърляха взаимно такива закачки, които само българската шеговита мисль може въ такава случаи да роди.

„Хей! Какво тарашувашъ тамъ, рѣпа ли стържешъ?“ — подхвърли взводниятъ на единъ войникъ, който дърпаше нѣщо въ края на единъ окопъ.

„Намѣрихъ си платнище, господинъ старши — сжщото е, дето го загубихъ лани надъ Щипъ. Навилъ си го човѣкътъ и мисли, че плащане нѣма да има“ — се обади войникътъ и още по-силно задърпа.

„Добре бе, ами нали ще го вали дъждътъ, не ти ли е жалъ?“

„Ехъ, жалъ ще ми е много, зеръ на този връхъ не е шега, и умрѣлъ да си, безъ платнище“.

Най-сжпъ трофей бѣха алуминиевитѣ сръбски манерки. Тѣ струваха повече отъ едно оржие. И прави бѣха войниците, защото само убититѣ и плененитѣ оставяха своитѣ манерки. А всѣки искаше да я има, за да я отнесе после у дома си като живъ споменъ. Топъ у дома не се носи! Него България ще вземе, а той, сжщиятъ, който превземаше цѣли обози, батареи, биваци, за себе си той искаше само една манерка! . . . За нея би отишелъ чакъ до Синьото море. Нищо не бѣше въ състояние да го спре, защото него носѣше възвишената, благородната за всѣко човѣшко сърдце мисль — да освободи отъ робство единъ изстрадалъ народъ и да покаже на свѣта, че, макаръ и беденъ, той ще намѣри достатъчно сили да понесе свръхчовѣшкитѣ трудности, които сж неизбежни за една голѣма война.

Въ никого вече нѣмаше съмнение, че сѣрбитѣ ще бждатъ бити. Трудната задача, какъ да се справимъ съ единъ храбъръ народъ и да водимъ войната въ неговата земя, почваше да се разрешава въ наша полза. Първата победа бѣше изнесена блѣскаво, при най-лошитѣ условия и съ най-скромнитѣ срѣдства. Дълго ще помнятъ участникитѣ въ боя за превземането на редута „Киселица“ ония трепетни минути, когато се носѣха победнитѣ звуци на полковата музика!